

Anu Kadalapan teh kaasup kana Tujuh — Nomer Tilu

Daniel Dua

Jeff Pippenger

2023-09-17

Patarosan anu baris urang pilari jawabanana dina ieu artikel nya éta kumaha sebutan kahiji ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci dina Daniel pasal dua saluyu jeung sebutan panungtungan ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci dina Wahyu tujuh welas. Kuring maksud ngangkat sababaraha patalékan ngeunaan naon sabenerna anu diidentifikasi dina patung Nebukadnesar jeung pamadegan para pionir, yén sajarah maranéhna ngawakilan mangsa nalika batu éta bakal nabrak suku-suku patung éta.

Sadérék White nétélakeun yén urang geus ngahontal titik nalika “pagawéan suci Allah digambarkeun ku suku tina arca éta, anu beusina campur jeung taneuh liat nu leueur,” anu ku anjeunna salajengna dijelaskeun minangka “campur-gaulna urusan gereja jeung urusan nagara.”

“Urang geus nepi ka hiji mangsa nalika pagawean suci Allah dilambangkeun ku suku-suku arca anu dina éta beusi dicampur jeung taneuh liat anu leueur. Allah miboga hiji umat, umat pilihan, anu pangabédana kudu disucikeun, anu ulah jadi najis ku numpukkeun kai, jarami, jeung tunggul kana dasar. Unggal jiwa anu satia ka parentah-parentah Allah bakal ningali yén ciri anu ngabédakeun iman urang nyaéta Sabat poe katujuh. Lamun pamaréntah ngahormat ka Sabat sakumaha anu diparéntahkeun ku Allah, éta bakal nangtung dina kakawasaan Allah jeung dina panangtayungan iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para wali. Tapi para negarawan bakal ngajungjung sabat palsu, sarta bakal nyampurkeun iman agama maranéhna jeung pangreureuhan anak kapapaan ieu, nempatkeun éta leuwih luhur ti Sabat anu geus disucikeun jeung diberkahan ku Gusti, anu dipisahkeun ku Mantenna sangkan manusa ngajaga éta tetep suci, minangka tanda antara Mantenna jeung umat-Na nepi ka sarébu turunan. Campur adukna urusan garéja jeung urusan nagara dilambangkeun ku beusi jeung taneuh liat. Persatuan ieu keur ngaleuleuskeun sakumna kakawasaan garéja-garéja. Pamasrahan kakawasaan nagara ka garéja ieu bakal mawa balukarna anu goréng. Jalma-jalma ampir geus ngaliwatan wates kasabaran Allah. Maranéhna geus nanemkeun kakuatanana kana pulitik, sarta geus ngahiji jeung kapapaan. Tapi bakal datang waktuna nalika Allah bakal ngahukum jalma-jalma anu ngabatalkeun hukum-Na, jeung pagawean jahat maranéhna bakal malik nimpah ka dirina sorangan.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Waktu anu ku urang geus kahontal nalika karya suci Allah keur dicampurkeun jeung urusan garéja sarta urusan nagara, nyaéta gambaran ngeunaan hiji mangsa waktu anu maju saeutik-saeutik. Anjeunna nyebutkeun yén campuran éta “is weakening all the power of the churches,” sarta éta “will bring evil results,” jeung yén “the time will come when God will punish those who have made void His law.”

Campur gaul antara garéja jeung nagara anu ngaleuleuskeun kakawasaan garéja-garéja téh mangrupa gambaran ngeunaan garéja Pergamos, tempat ngahijina kaparigelan garéja jeung kaparigelan nagara ngalambangkeun kamurtadan anu miheulaan kabukana jalma dosa. Pergamos jeung kaisar anu ngalambangkeun kompromi antara Kakristenan jeung pangberhalaan lumangsung dina karajaan kaopat dina Daniel dua. Kompromi éta dilambangkeun dina Daniel dua ku maké kecap “lempung.”

Anjeun, eh raja, parantos ningali, jeung ieu aya hiji arca anu gedé. Arca anu gedé ieu, anu cahyana kacida mulya, nangtung di payuneun anjeun; jeung wangunna matak pikasieuneun. Huluna arca ieu tina emas murni, dadana jeung panangan-pananganana tina pérak, beuteungna jeung pingpingna tina tambaga, suku-sukuna tina beusi, tapak suku-sukuna sabagian tina beusi jeung sabagian tina taneuh liat. Anjeun ningali nepi ka aya hiji batu dipotong lain ku leungeun, anu neunggeul arca éta dina tapak sukuna anu tina beusi jeung taneuh liat, tuluy ngaruksak éta jadi lebur. Daniel 2:31–34.

Nalika tafsir Daniel diteruskeun, éta lain deui “liat”, tapi geus jadi liat kokotor atawa “liat leueur.”

Jeung ku sabab anjeun ningali suku-sukuna jeung ramo-ramona, sabagian tina taneuh liat tukang pariuk, jeung sabagian tina beusi, éta karajaan bakal kabagi; tapi di jerona bakal aya kakuatan tina beusi, sabab anjeun ningali beusi campur jeung taneuh liat anu baseuh. Daniel 2:41.

Lempung murni, anu tadina mangrupa lempung milik Sang Panyipta, robah jadi lempung leutak. Allah téh Sang Panyipta Ilahi, sarta padamelan-Na moal kungsi jadi leutak.

Tapi ayeuna, nun PANGERAN, Gusti téh Rama kami; kami téh taneuh liat, sareng Gusti tukang nyieunna; sareng kami sadaya téh padamelan panangan Gusti. Yesaya 64:8.

Dina sajarah Roma kahir, garéja Smirna téh lempung murni. Dina sajarah Pergamos, anu mangrupa karajaan kaopat dina Daniel dua, lempung éta robah jadi lempung beueus. Anu mimitina disebatkeun dina petikan éta saukur minangka “lempung”, tuluy saterusna “lempung tukang kendi”, robah jadi “lempung beueus”, sakumaha tafsiranana neruskeun. Pergamos téh tempat éta parobahan dilaksanakeun pikeun nyiapkeun jalan ka Tiatira, atawa Roma kapausan. Parobahan tina “lempung” jadi “lempung beueus” téh mangrupa murtad anu nyiapkeun jalan pikeun Tiatira, anu ku Paulus diidentifikasi minangka “murtad heula” dina 2 Tesalonika.

Kaum Mileris henteu tiasa ningali leuwih jauh ti karajaan kaopat, nyaéta Rum, sarta ngarep-ngarep yén Kadatangan Kadua Kristus bakal janten kajadian nubuat salajengna, sabab batu anu nempas suku éta patung ngalambangkeun Kadatangan Kadua. Tapi naha Kristus ngadegkeun hiji karajaan dina taun 1798? Mémang Anjeunna sumping ka Rohangan Pangsuci-pangsucina dina 22 Oktober 1844 pikeun narima hiji karajaan, tapi naha éta karajaan geus diadegkeun dina waktu éta?

Jawaban kana patalékan kahiji tina dua patalékan éta nyaéta yén Kristus henteu ngadegkeun Karajaan-Na anu langgeng dina taun 1798. Patalékan kadua, naha enya atawa henteu Kristus ngadegkeun Karajaan-Na anu langgeng dina tanggal 22 Oktober 1844, ogé henteu.

Naha aya hiji karajaan anu diadegkeun dina mangsa Roma kapid? Kuring nanya kieu sabab para panaratas ngartos yén karajaan kaopat téh ngawengku Roma kapid jeung Roma kapausan, anu nandaan taun 1798 minangka panutup karajaan kaopat nalika Kristus bakal ngadegkeun hiji karajaan anu langgeng. Tapi kitab Wahyu ngaidéntifikasi opat karajaan anu nuturkeun Roma kapid.

Lamun karajaan kaopat tina beusi dina Daniel dua ngan saukur ngalambangkeun Roma kapid, anu kompromi Konstantinusna dilambangkeun ku taneuh liat anu robah jadi liat leueur, naha Kristus ngadegkeun hiji karajaan dina sajarah éta? Jawabanana enya. Dina salib, anu mangrupa sajarah Pergamos, lain Tiatira, Kristus ngadegkeun karajaan-Na tina “rahmat.” Aya hiji karajaan langgeng anu diadegkeun dina salib, sarta tahta karajaan éta ngalambangkeun hiji tahta anu bakal diadegkeun salila hujan ahir. Tahta hujan ahir éta ngalambangkeun karajaan-Na tina “kamulyaan.”

Bewara anu geus dipidangkeun ku para murid dina ngaran Gusti téh dina unggal bagianna leres, sarta kajadian-kajadian anu ditunjuk ku éta bewara téh dina mangsa éta kénéh keur lumangsung. “Waktuna geus kacumponan, Karajaan Allah geus deukeut,” kitu talatah maranéhna. Dina ahir “waktu” éta—genep puluh salapan minggu dina Daniel 9, anu manjang nepi ka Al Masih, “Anu Diurapi”—Kristus geus narima pangurapan ku Roh sanggeus dibaptis ku Yohanes di Yordan. Jeung “Karajaan Allah” anu ku maranéhna dinyatakeun geus deukeut téh diteguhkeun ku pupusna Kristus. Karajaan ieu lain, sakumaha anu geus diajarkeun sangkan maranéhna percaya, hiji kakaisaran dunya. Kitu deui lain éta karajaan nu bakal datang, anu langgeng, anu bakal diadegkeun nalika “karajaan jeung kakawasaan, jeung kaagungan karajaan di handapeun sakumna langit, dibikeun ka umat para wali ti Nu Maha Agung,” éta karajaan langgeng, anu di jerona “sakumna kakawasaan bakal ngabakti jeung nurut ka Anjeunna.” Daniel 7:27. Sakumaha dipaké dina Kitab Suci, ungkara “Karajaan Allah” dipaké pikeun nandakeun boh karajaan rahmat boh karajaan kamulyaan. Karajaan rahmat dipintonkeun ku Paulus dina Surat ka Ibrani. Sanggeus nunjuk ka Kristus, Panganteur anu pinuh ku welas asih, anu “katarajang ku rasa kana kalemahan urang,” rasul nyebut kieu: “Ku sabab éta hayu urang datang kalayan wani ka tahta rahmat, supaya urang meunang rahmat, sarta manggihan kurnia.” Ibrani 4:15, 16. Tahta rahmat ngagambarkeun karajaan rahmat; sabab ayana hiji tahta nandakeun ayana hiji karajaan. Dina loba pasemon-Na, Kristus ngagunakeun ungkara “karajaan sawarga” pikeun nandakeun karya rahmat ilahi dina hate manusa.

“Ku kituna tahta kamulyaan ngawakilan karajaan kamulyaan; jeung karajaan ieu dirujuk dina pangandika Jurusalamet: ‘Lamun Anak Manusa datang dina kamulyaan-Na, jeung sakabeh malaikat suci jeung Anjeunna, mangka Anjeunna bakal linggih dina tahta kamulyaan-Na: sarta di payuneun Anjeunna bakal dikumpulkeun sakabeh bangsa.’ Mateus 25:31, 32. Karajaan ieu masih aya dina mangsa nu bakal datang. Ieu moal diadegkeun nepi ka datangna Kristus anu kadua.”

“Karajaan rahmat diadegkeun geuwat sanggeus manusa ragrag kana dosa, waktu hiji rarancang disusun pikeun panebusan umat anu salah. Harita éta geus aya dina maksud jeung ku jangji Allah; sarta ngaliwatan iman, manusa tiasa jadi rahayatna. Tapi karajaan éta can sabenerna diadegkeun nepi ka pupusna Kristus. Malah sanggeus ngamimitian misi-Na di bumi, Jurusalamet, ku sabab kacapean ku karasa haté jeung kateuunan manusa, tiasa waé mundur tina kurban Kalvari. Di Getsemani cangkir kanyeri ngageter dina panangan-Na. Malah dina mangsa

éta ogé Anjeunna tiasa waé mupus kesang getih tina tarang-Na sarta ngantunkeun umat anu salah supaya binasa dina kajahatanana. Lamun Anjeunna ngalakukeun kitu, moal aya panebusan pikeun manusa anu geus ragrag. Tapi waktu Jurusalamet nyerahkeun nyawa-Na, sarta ku napas pamungkas-Na sasauran, ‘Geus rengse,’ harita palaksanaan rarancang panebusan jadi mastikeun. Jangji kasalametan anu dipasihkeun ka éta dua jelema anu dosa di Eden diteguhkeun. Karajaan rahmat, anu saméméhna geus aya ku jangji Allah, harita diadegkeun.” *The Great Controversy*, 347.

Kristus parantos ngadegkeun hiji karajaan langgeng dina sajarah nubuat Roma kahir, lain dina ahir Roma papal. Anjeunna ogé ngadegkeun karajaan kamulyaan-Na dina Kadatangan-Na anu Kadua, anu ngawengku sajarah hujan panungtungan, nalika opat angin Islam dileupaskeun.

“Hujan ahir bakal turun ka jalma-jalma anu suci—sadayana mangka bakal narimana saperti baheula.”

“Waktu opat malaikat ngaleupaskeun, Kristus baris ngadegkeun Karajaan-Na. Taya saurang ogé anu narima hujan ahir iwal ti jalma-jalma anu keur ngalakukeun sagala nu maranéhna mampuh. Kristus bakal nulungan urang. Ku kurnia Allah, ngaliwatan getih Yesus, sakabéh jalma bisa jadi nu meunang kameunangan. Sakumna sawarga miboga kapentingan kana ieu pagawean. Para malaikat ogé miboga kapentingan.” *Spalding and Magan*, 3.

Nalika opat angin dileupaskeun, Kristus ngadegkeun Karajaan-Na. Boh hujan ahir boh pelepasan opat angin ngagambarkeun kajadian-kajadian anu lumangsung sacara progresif, sarta duanana henteu ngagambarkeun hiji titik waktu. Opat angin ngagambarkeun Islam.

“Para malaikat keur nahan opat angin, anu digambarkeun minangka kuda ngamuk anu hayang ngaleupaskeun diri sarta ngaguruh nyebrang sakuliah beungeut bumi, mawa karuksakan jeung pati dina jalanna.

“Naha urang baris saré di tungtung pisan wates dunya langgeng? Naha urang baris tumpul, tiis, jeung paéh? Aduh, muga-muga di garéja-garéja urang aya Roh jeung napas Allah anu dihembuskeun ka umat-Na, sangkan maranéhna nangtung dina sukuna sarta hirup. Urang perlu ningali yén jalanna sempit, jeung gapurana sesek. Tapi nalika urang ngaliwatan gapura anu sesek éta, kalembarna teu aya watesna.” *Manuscript Releases*, jilid 20, 217.

Para malaikat keur nahan kuda Islam anu ngamuk, anu keur narékahan rék leupas bari mawa pati jeung karuksakan dina jalanna, dina mangsa waktu nalika Roh Allah dihembuskeun ka umat Allah. Tuluy maranéhna nangtung dina suku maranéhna sarta hirup. Saméméh Roh éta dihembuskeun ka maranéhna, umat Allah téh paéh, sabab napas Roh éta anu nyababkeun maranéhna nangtung sarta hirup. Nalika Sister White nyebutkeun yén ayeuna urang geus nepi kana hiji mangsa nalika suku-suku patung anu campuran beusi jeung taneuh liat anu leueur ngagambarkeun ngahijina garéja jeung nagara, pangcurahan hujan panungtungan téh masih kénéh aya di mangsa nu bakal datang.

“Hujan panungtungan baris turun ka umat Allah. Hiji malaikat anu kawasa baris turun ti sawarga, sarta sakuliah bumi baris dicaangan ku kamulyaanana.” *Review and Herald*, 21 April 1891.

Aya dua sora dina Wahyu dalapan welas.

“Sabada Yesus ngamimitian pelayanan-Na di hareupeun umum, Anjeunna nyucikeun Bait Allah tina panyaruwéan najis anu ngahinakeun kasucianana. Di antara kalakuan-kalakuan panungtungan dina palayanan-Na aya panyucian Bait Allah anu kadua kalina. Kitu deui, dina pagawean panungtungan pikeun méré panggeuing ka dunya, dua panggero anu béda dipasihkeun ka gereja-gereja.” Selected Messages, jld. 2, 118.

Sora anu kahiji mangrupa panggero hudang pikeun umat Allah, sora anu kadua mangrupa panggero hudang pikeun barudak Allah nu séjén anu masih aya di Babulon.

“Aya hiji dunya anu keur ngagolér dina kajahatan, dina tipu daya, jeung kasasab, dina kalangkang pati pisan,—saré, saré. Saha anu ngarasa nyeri jiwa pikeun ngahudangkeun maranéhna? Sora naon anu bisa ngahontal maranéhna? Pikiran abdi kabawa ka mangsa nu bakal datang nalika tanda éta bakal dipasihkeun, ‘Tenjo, Panganten Lalaki sumping; kaluarlah maraneh pikeun mapag Anjeunna.’ Tapi sawatara bakal geus ngalambatkeun pikeun meunangkeun minyak guna ngeusian deui palitana, sarta kalawan kasép teuing maranéhna bakal manggihan yén watak, anu dilambangkeun ku minyak éta, henteu bisa dipindahkeun.” Bible Echo, May 4, 1896.

Dina ieu petikan aya dua patalékan anu diajukeun. Saha anu keur ngarasakeun kasusah jiwa pikeun ngahudangkeun maranéhna? Sora naon anu tiasa ngahontal maranéhna?

“sora” anu ngahudangkeun dunya téh nyaéta sora kadua tina Wahyu dalapan welas anu nyaur domba-domba Allah anu séjén supaya kaluar ti Babul. Boh umat Allah boh dunya perelu dihudangkeun ku Tangis Tengah Peuting, anu saéstuna ngan saukur lambang séjén tina hujan panungtungan.

Naha kaum Millerites téh leres dina ngaidentifikasi yén dina mangsa karajaan kaopat, Kristus bakal ngadegkeun hiji karajaan anu langgeng? Leres.

Mantenna ngadegkeun karajaan-Na tina “rahmat” di salib, dina mangsa sajarah karajaan kaopat dina nubuat Kitab Suci. Karajaan éta nyaéta Roma kapisir. Dina Daniel dua, naha kamurtadan anu miheulaan garéja Tiatira téh dilambangkeun? Enya, sabab taneuh liat anu ngagambarkeun umat Allah robah tina taneuh liat jadi taneuh liat beueus. Ku kituna, di mana Tiatira aya dina patung éta? Atawa naha éta malah aya dina patung éta? Tiatira dilambangkeun dina patung éta, sarta Nebukadnesar mere cahaya kana kanyataan éta nalika anjeunna ngahontal puncak kasombongan anu angkuh dina Daniel pasal opat.

Raja ngandika, saur-Na, Naha ieu lain Babul anu agung, anu ku Kami geus diwangun jadi padumukan karajaan ku kakawasaan kakuatan Kami, sarta pikeun kamulyaan kaagungan Kami? Daniel 4:30.

Saméméh pisan panghukuman Nebukadnésar salila dua rébu lima ratus dua puluh poé hirup kawas sasatoan di huma, manéhna némbongkeun kasombonganana ku nanya naha lain dirina anu ngadegkeun karajaan anu disebut Babul Nu Agung? Awéwé lacur dina Wahyu tujuh welas miboga tulisan dina tarangna, “RAHASIA, BABUL NU AGUNG, INDUK PARA LACUR JEUNG

KAJOROKAN-KAJOROKAN DI BUMI.” Garéja Roma, sakumaha ku Sister White disebut, nyaéta Babul Nu Agung. Sirah emas dina éta patung ngagambarkeun Babul sacara harfiah, sarta ogé ngagambarkeun Babul rohani, karajaan kalima dina nubuatan Alkitab anu miboga ciri tunggal minangka kakawasaan anu narima tatu nu matak paéh. Dina Yesaya dua puluh tilu kakawasaan kapausan anu digambarkeun minangka Tirus, bakal dipopohokeun salila tujuh puluh taun sakumaha poé-poé hiji raja. Babul harfiah anu diwakilan ku Nebukadnésar ogé narima tatu nu matak paéh anu cageur deui nalika Nebukadnésar diusir ti karajaanna salila dua rébu lima ratus dua puluh poé. Babul harfiah nu agung jadi pralambang Babul rohani nu agung, jeung duanana kungsi karajaanna dicabut samentara, tuluy sanggeus éta dipulihkeun deui. Awéwé lacur dina Wahyu tujuh welas henteu nyekel cangkir pérak, lain ogé cangkir tambaga atawa beusi, tapi nyekel cangkir emas.

Jeung éta awéwé téh ngagem lawon ungu jeung beureum kirmizi, dihias ku emas, ku batu-batu mulia, jeung ku mutiara, bari nyepeng cangkir emas dina leungeunna, pinuh ku kakajian-jijik jeung ku najisna cabulna. Wahyu 17:4.

Emas ngagambarkeun Babul sacara harfiah, sarta éta ogé ngagambarkeun Babul rohani, nyaéta karajaan kalima dina nubuat Alkitab anu narima tatu anu matak maot dina taun 1798, nalika karajaan kagenep dina nubuat Alkitab naék kana tahta. Babul harfiah dina éta patung diteruskeun ku hiji karajaan pérak anu diwangun ku dua kakawasaan, urang Madai jeung urang Pérsia, sarta tanduk Pérsia dina Daniel dalapan mucunghul pangtukangna jeung leuwih luhur. Darius urang Madai éta tanduk anu kahiji, sarta jenderalna, Kores, nyaéta saurang Pérsia anu ahirna bakal nyekel kakawasaan sanggeus Darius, raja Madai.

Kores téh minangka perlambang Kristus anu baris ngamimitian prosés ngabébaskeun umat Allah tina panawanan. Kakaisaran Médo-Pérsia ngagambarkeun karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, nyaéta Amérika Sarikat. Amérika Sarikat miboga dua tanduk anu ngagambarkeun Republicanism jeung Protestantism. Darius ngagambarkeun tanduk Republican Amérika Sarikat, sarta Kores ngagambarkeun tanduk Protestantism. Sakumaha Kores ngamimitian prosés ngabébaskeun umat Allah supaya ngawangun deui Yerusalem jeung Bait Allah, Amérika Sarikat téh nagara anu diangkat pikeun ngabébaskeun para tawanan tina panawanan Babul rohani supaya ngadegkeun bait rohani, anu dasarna geus diteundeun ku kaum Millerite. Panawanan harfiah di Babul salila tujuh puluh taun téh ngalambangkeun panawanan di Babul rohani salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Amérika Sarikat téh punduk pérak dina patung Nebukadnesar.

Karajaan katilu tina tambaga nyaéta Yunani anu ngawakilan hiji karajaan sadunya. Eta karajaan téh nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu dina Wahyu tujuh welas mangrupa karajaan anu dina taun 1798 can acan datang. Sapuluh raja dina Wahyu tujuh welas sapuk pikeun masrahkeun karajaanna ka kapapaan, nyaéta karajaan ka dalapan, anu asalna tina anu tujuh. Maranéhna nyieun kasapukan ieu sabab dipaksa ku Amérika Serikat, sarta sabab dunya keur diruksak ku “opat angin” Islam, anu dileupaskeun dina mangsa hujan panungtungan, anu mimiti dicurahkeun kalayan pinuh dina hukum Minggu di Amérika Serikat.

Nalika hukum Minggu diberlakukan di Amérika Sarikat, Allah ngadegkeun Karajaan-Na anu “kamulyaan” nalika Anjeunna ngangkat umat-Na jadi hiji panji pikeun nyaaur barudak Allah nu séjén supaya kaluar ti Babul. Ku kituna, tanduk Protestanisme mucunghul pangahirna sarta leuwih luhur tibatan anu kahiji, saluyu jeung dua tanduk Médo-Pérsia. Sanggeus Perserikatan Bangsa-Bangsa sapuk pikeun masrahkeun kadali dunya ka kapapaan, opat angin Islam dileupaskeun, sarta karajaan sadunya dipapag ku peperangan anu nuturkeun pupusna tanduk kahiji Yunani anu dipatahkeun sarta ngahasilkeun opat tanduk.

Nalika éta patung nepi ka suku tina beusi (kakarajaan nagara) jeung taneuh liat leutak (kakarajaan gareja) sarta sapuluh ramo suku (sapuluh raja), batu anu dipotong tina gunung tanpa ku leungeun nabrak suku éta patung. Kaum Millerite luyu jeung patung Daniel, sajah maranéhna bisa luyu tina sudut pandang maranéhna dina sajarah nubuat. Tapi Alfa jeung Omega salawasna ngagambarkeun ahir ku mimiti, sarta opat karajaan dina patung Nebukadnesar ngawakilan opat karajaan harfiah anu jadi perlambang pikeun padanan rohaniahna dina ahir dunya.

Dina karajaan-karajaan sajarah, Roma mucunghul minangka anu ka dalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Dina Daniel tujuh, Roma mucunghul minangka anu ka dalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Dina Daniel dalapan, Roma mucunghul minangka anu ka dalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Dina Wahyu tujuh belas, Roma mucunghul minangka anu ka dalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Dina Daniel dua, anu ngagambarkeun panyebutan anu kahiji ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, Roma rohani modéren mucunghul minangka anu ka dalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Gambaran anu kahiji (Alpha) ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab nangtukeun anu panungtung (Omega).

“Urang geus nepi ka hiji mangsa nalika pagawean suci Allah dilambangkeun ku suku-suku patung, anu beusina dicampur jeung taneuh liat anu leutak. Allah ngabogaan hiji umat, umat pilihan, anu daya ngabédakeunana kudu disucikeun, anu teu meunang jadi najis ku cara nambahan kai, jukut garing, jeung tunggul kana pondasi. Unggal jiwa anu satia ka parentah-parentah Allah bakal ningali yén ciri anu ngabédakeun iman urang téh nyaéta Sabat poe katujuh. Lamun pamaréntah ngahormat ka Sabat sakumaha anu diparéntahkeun ku Allah, éta bakal nangtung dina kakawasaan Allah sarta dina pangjaga kana iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para wali. Tapi para negarawan bakal ngajunjung sabat palsu, sarta bakal nyampurkeun iman agamana jeung pangreujeung kana ieu anak kapapaan, nempatkeun éta leuwih luhur batan Sabat anu geus disucikeun jeung diberkahan ku Gusti, anu geus dipisahkeun-Na supaya dijaga ku manusa kalawan suci, minangka tanda antara Anjeunna jeung umat-Na nepi ka sarébu turunan. Campuran antara kapangéranan garéja jeung kapangéranan nagara dilambangkeun ku beusi jeung taneuh liat. Ieu pasatuan keur ngalemahkeun sakabéh kakawasaan garéja-garéja. Ieu pamasrahan kakawasaan nagara ka garéja bakal mawa hasil anu jahat. Jalma-jalma geus méh ngaliwatan wates kasabaran Allah. Maranéhna geus nanjeurkeun kakuatanana dina pulitik, sarta geus ngahiji jeung kapapaan. Tapi waktuna bakal datang nalika Allah ngahukum jalma-jalma anu geus ngabatalkeun hukum-Na, sarta pagawean jahat maranéhna bakal malik nimpah ka dirina sorangan.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Nu Alfa jeung Omega geus ngajadikeun pamahaman panaratas anu bener ngeunaan Daniel dua “anyar.”

Jeung Anjeunna anu linggih dina tahta ngandika, “Tingal, Kami ngajadikeun sagala hal anyar.” Sarta Anjeunna ngandika ka kami, “Tulis, sabab ieu kecap-kecap téh bener jeung satia.” Sarta Anjeunna ngandika ka kami, “Geus kalakon. Kami teh Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir. Ka saha bae anu halabhab, ku Kami bakal dipaparin tina cinyusu cai kahirupan kalayan haratis.” Wahyu 21:5, 6.